

امروزه با گسترش وسائل ارتباط جمعی، برای خبرسازی اغلب از تلفن، پست الکترونیکی، پیامک یا نرم‌افزارهای پیام‌رسان تلفن همراه مانند تلگرام استفاده می‌شود. در گذشته سریع‌ترین نحوه اطلاع‌رسانی توسط رادیو و تلویزیون انجام می‌شد. این رسانه‌ها با استفاده از خبرگزاری‌ها و نمایندگی‌های متعدد خود به محض وقوع یک خبر، آن را دریافت و به سراسر دنیا مخابره می‌کنند. البته این گونه خبرسازی به خبرهای عام، رویدادهای سیاسی، ورزشی، طبیعی و فرهنگی دنیا محدود می‌شود و به طور معمول رخدادهای خانوادگی، فamilی و محلی را دربر نمی‌گیرد، مگر این که از نظر مخاطبان جهانی مورد توجه باشد مانند مسائل خانوادگی شخصیت‌های مهم سیاسی، ورزشی، فرهنگی، هنری و ادبی. با پیدا شی و فراگیر شدن اینترنت راهی آسان‌تر برای خبرسازی در دسترس مردم قرار گرفت. مخاطب امروز در اولین فرصت پس از دسترسی به اینترنت، در کانال‌های خبری و سایتهاشی شبکه اجتماعی به دنبال تازه‌ترین اخبار و رویدادها می‌گردد، اما همین دسترسی بیش از حد تعانی به ویژه برای کودکان در طیف سنی پیش‌دبستانی در پی دارد که نمی‌توان به راحتی از کنار آن گذشت. به طور مثال در

چگونه با کودک درباره «خبر ترسناک» صحبت کنیم؟

کلیدواژه‌ها: خبر ترسناک، سواد خبری

طی بیست‌وچهار ساعت شبانه‌روز میلیون‌ها خبر عادی روزمره، قدیمی، دست‌اول، مهم، مربوط به حوادث کوچک و بزرگ، ورزشی، سیاسی، فرهنگی، خانوادگی، اجتماعی، محلی، منطقه‌ای، خبرهای آنسوی دنیا، خبرهای رویدادهای طبیعی، خبرهای جنگ و انفاقات درون خانواده، اقوام، همکاران، دوستان، همسایه‌ها و ... بین مردم مبادله می‌شود.

برخی از صاحب‌نظران خبرها را به طور کلی به دو گروه خبرهای خوب و بد تقسیم می‌کنند. به تعییر آنان خبرهای خوب، خبرهایی هستند که تأثیرات مثبت و خوشایند و خبرهای بد تأثیرات منفی و ناخوشایند برگزینده پیام می‌گذارند. برخی نیز پیرامون خبر خوب می‌گویند که خبری است که توسط مخاطب دیده شده و پس از برگسته شدن، تأثیرگذار شود. ممکن است یک خبر برای فردی یا افرادی خوب و خوشایند باشد، در حالی که همان خبر برای فرد یا گروهی دیگر ناخوشایند تلقی شود مانند اخبار مربوط به جنگ بین دو کشور که خبر پیروزی‌های یک طرف برای طرف مقابل ناخوشایند است. حتی اوضاع و احوال مختلف مکانی و زمانی هم بر کیفیت تأثیرگذاری خبر مؤثر است (عطاری و ملکیان، ۱۳۹۳) خبر خوب و بد یک ویژگی مشترک دارند و آن ویژگی این است که خبر باید با واقعیت‌های جامعه منطبق باشد (امین‌الرعايا، ۱۳۹۶)

گذشته اخبار حوادث، اکثر جامعه را متأثر نمی کرد چرا که از آن اطلاع نمی یافتند ولی امروز از ویژگی های دنیای مجازی است که در کمترین زمان ممکن شهرها، کشور و جهان از جزئی ترین امور خبردار می شوند؛ بهخصوص که در این روزها، جهان شاهد جنایت های زیادی علیه بشریت است؛ روزی در لیبی و اوکراین و روز دیگر در عراق، سوریه، یمن و میانمار، کشنند انسان به تفريحی هراسناک تبدیل شده است. عاملان این فجایع با افتخار از جنایت های خود فیلم رسانید و خبرداری می کنند و با بهترین و پیشرفته ترین ابزارهای ارتباطی این فیلم ها را تدوین می نمایند تا در اختیار رسانه ها قرار دهند. رسانه ها نیز بدون توجه به عواقب انتشار این جنایات، این صحنه ها را در قالب اخبار ترسناک^۱ منتشر می کنند. انتشار تصاویر و فیلم هایی از جنایات گروه های تروریستی از جمله اعدام و سر بریدن افراد، جوامع را با خطر الگوبرداری و کودکان را با پیامدهای منفی عدیده روبه رو کرده است. صحبت کردن با کودکان چهار و پنج ساله درباره اخبار ترسناک برای والدین موضوعی چالش برانگیز است؛ زیرا کودک در این سن، هنوز توانایی های لازم برای تفکر انتزاعی را ندارد. بسیاری از والدین واقعاً نمی دانند که در مقابل این ترس، چگونه رفتاری باید داشته باشند. خیلی از آن ها بسیار تلاش می کنند به کودک خود نشان دهند که ترسیش مردی ندارد. اما گویا هرچه بیشتر تلاش می کنند، کودکشان در ترس خود مصمم تر می شود. جوان کنتر^۲ محقق و روان شناس و نویسنده کتاب «مامان من می ترسم» معتقد است کودکان برای فرق گذاشتن بین خیال و واقعیت به زمان زیادی نیاز دارند. برای یک کودک خردسال، تشخیص اینکه چه چیزی ساختگی و چه چیزی غیرساختگی است، خیلی راحت نیست (ماهنامه همشهری تندرنستی، ۱۳۹۵).

دنیای کودک زیر هشت سال به خانواده، اقوام و نزدیکان و هر آنچه در مجاورت اوست، محدود می شود اما حتی همین کودک نیز متوجه می شود که در اخبار، گاهی رویدادهای ناخوشایند بازتاب می یابد و اگر والدین درباره آن حرف نزنند، ممکن است آن خبر را

ترسناک تر از حد معمول بپنداش. بنابراین، از والدین درخواست می شود درباره آنچه کودک در قالب اخبار ترسناک از رسانه ها دریافت کرده است، در چارچوب توصیه های زیر با وی گفت و گو کنند:

از اصطلاحات ساده و آسان استفاده کنیم؛ پیش دبستانی ها دقت و توجه محدودی دارند که در مورد اخبار ترسناک شاید بتوان آن را به فال نیک گرفت. می توانیم نکات اساسی رویداد را به زبان کودکانه، دوستانه و به طور خلاصه بدون ذکر جزئیات در قالب چنین جملاتی بیان کنیم «کسی به شخصی دیگری آسیب زده است».

احساس امنیت را القا کنیم؛ از آنجا که دنیای کودک پیش دبستانی بسیار کوچک و خانواده محور است، حتی چیزهایی که از نظر زمانی و مکانی دور محسوب می شوند، می تواند در آن ها احساس نامنی ایجاد کند. بنابراین، می گوییم: «این موضوع خیلی دور از ما انفاق افتاده است و ما را در اینجا آسیب نمی بینیم».

اخبار مناسب را در جمع خانواده مطرح کنیم؛ کودک را در معرض اخباری متناسب با سنت قرار دهیم. اگر مجبور به بیان خبری هراسناک در حضور کودک شدیم، قبل از بیان خبر مقدمه چینی کنیم؛ کلیات موضوع را برایش روشن سازیم و سپس در مورد خبر اصلی حرف بزنیم.

آگاهانه واکنش نشان دهیم؛ کودکان در تمام سنین به ارتباط غیر کلامی می بینند از کلماتمان توجه دارند و از آن متأثر می شوند. واکنش های شدید و احساسی می در مواجهه با اخبار هراسناک، ممکن است کودک را ناراحت کند و سبب این تصور اشتباه شود که او موجبات خشم و ناراحتی ما را فراهم کرده است. بنابراین، ضروری است توضیح دهیم که علت ناراحتی یا عصبانیت ما، خبری است که از تلویزیون شنیده ایم یا در رسانه های اجتماعی مبنی بر تلفن همراه خوانده ایم.

محکم در آغوش گرفتن را جدی بگیریم؛ وقتی کودکمان با اخبار ترسناک مواجه می شود، با اسباب بازی مورد علاقه اش، یک آغوش گرم، یک کتاب یا یک نمایش خوب، آرامش را به او ارزانی بداریم، در مسیر طولانی رهنمون شدن کودک به ساحل امن خیال، اندکی صبر لازم است.

پی نوشت ها

1. scary news
2. Joanne Cantor

منابع

۱. ماهنامه همشهری تندرنستی. (۱۳۹۵). ژانر وحشت و تأثیر آن روی روان کودکان. <http://goo.gl/FzCrtd>
۲. امین الرعایا، فاطمه. (۱۳۹۶). خبر خوب و بد وجود دارد؟. <https://goo.gl/Uk6NbZ>
۳. عطاری، عباس. ملکیان، آزاده. (۱۳۹۳). نقش خبر در زندگی ما. <https://goo.gl/qkQZZA>
4. Common sense media (2017), **How do I talk to young kids about scary events in the news?** <http://www.commonsensemedia.org/news-and-media-literacy/how-do-i-talk-to-young-kids-about-scary-events-in-the-news>